

ИВАН ВАЗОВ

ЛЕЕВИЦА

chitanka.info

*В таз усоя, татко мой,
в мъки ти издъхна,
твойта кръв, като порой,
тук бликна, изсъхна.*

*Тук остави ти глава,
кости мъченишки,
с недодумани слова
и с глухи въздишки.*

*Кой чу сетният ти вик
молебен и жален?
Кой прие във оня миг
твоя взор прощален?*

*Кой на помощ се яви,
кой сгря твойта вяра,
кога мечът се възви
над глава ти стара?*

*Твой съм син и тук не бях,
ръка да протегна,
твоя кръв съм — не успях
с теб ведно да легна.*

*Кой знай що си тук мислил,
страдалецo клетки,
болен, немощен, унил —
на звяра в ноктете?*

*Може би да си умрял,
като тиха жертва,
може би си прогълчал*

нечуена клетва,
въз съдбата, въз светът,
въз небето боже,
и въз мен, що в твойта смърт
зех участие тоже!

II

Ти умря тук недалеч
с упорна надежда,
паметният камък веч
тук се не съглежда.

Може би, че в тоя час
тревата го тули,
или горска хала с бяс
нейде го търкули.

Нищо. Твойта страшна смърт
нека дири няма:
не теб само на светът
гълтна тази яма,

не ти хладен падна пръв
жъртва на борбата —
и тъй много гроби, кръв
пълнят ни земята.

Колко свят в ония дни
тук смъртта заграби,
деца, старци и жени,
немошни и слаби!

Колко сенки в тоя час
около блуждаят
и с отчаен, гробен глас
нощем тук ридаят!

*Ах, свободата без кръв
не иде на роба:
зарад нея трябва стръв
от дъхът на гроба,*

*и от трупове безброй,
от мъртви юнаци,
и от пушек, и от гной,
и от плач сираци...*

*Ясно свети върху нас
вече небосклона —
няма за теб, татко, аз
сълза да порона!*

*Няма подло тоя ден
да заплача тука:
нека туй сърце във мен
сега да се пука!*

III

*Ах, да би бил жив остал,
да не бе загинал,
ах, да би пак оживял
твоя прах изстинал,*

*та да станеш да съзреш
нашата свобода,
ти, кой с такъв жар горещ
любеше народа;*

*ти, кой чака мълчишком
и верва тъй страстно,
и мълвеше крадишком
словото опасно;*

ти, кой изтърпя безчет
беди, мъки жалки,
и великия завет
връчи нам от малки;

ти, кой в най-ужасний час
верва неусърнал —
как те бих прегърнал аз,
как ме би — прегърнал!

Как ти бих казал: „Живей!
Свободен е роба!“
И с душа, коя се смей,
влезнал бих ти в гроба!

IV

Колко други йоще знам,
дето тъй умряха,
и на тоз двубой голям
края не видяха!

Те загинаха със жал
и глави склониха,
но в светия идеал
не се усъмниха.

Ти от тях бе. Ти горя
с таз надежда тайна,
и със вяра пак умря
в победата сяйна —

вяра крепка, що топли
нас през вековете,
и през всичкий мрак, мъгли
не спря да ни свети.

И когато ужас див

обфана страната,
и слух мрачен и смутлив
дойде от войната,

че врагът се одържда,
че напред отива,
ти каза сърдит: „Лъжа!
ТЯ се не надвива!“

И кога градът злочест
в бяг се разотиде,
ти викна: „Що бягат тез,
когато ТЯ иде?!“

И кога врагът с меч гол
пред теб се изправи,
ти помисли в тоя дол:
къде се ТЯ бави?

И ТЯ дойде, татко мой,
таз Русия яка,
като хала, кат порой,
но ти не дочака.

v

Поклон, сянка, дух блажен,
поклон, жертво свята!
Благослови тихо мен
днес от небесата!

1883

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.